

gen, var den, at man derved kunde skaffe en Udjævning mellem de forskellige Kommuner. Der er i Sorø Amt vistnok 63—64 Kommuner, og der er megen Forskel paa den Evne, disse Kommuner har til at bære den Udgift, som er forbundet med Prisreguleringen. Denne Forskel vilde udjævnes noget, naar Amtet foretog Reguleringen paa Brødet, og Sognekommunerne blev derved bedre i Stand til at regulere paa andre Varer, som var nødvendige for dem, der var vanskeligt stillede. Det var altsaa min Stilling, og det er min Stilling den Dag i Dag med Hensyn til den kommunale Dyrtidslovgivning. Men der er flere end disse store Omraader, hvor det gælder om i Handling at vise, at man tager samfundsmæssige Hensyn i det, man foretager sig her i Landet.

Jeg maa lige have Lov til at sige et Par Ord om Skatterne, thi det har ogsaa Betydning, hvorledes vi tilvejebringer de Penge, vi skal bruge til disse Dyrtidsforanstaltninger. Vi ved alle, hvor Pengene gaar hen, og at det er nødvendigt at bruge disse Penge, hvad enten det er til Regulering eller til andre Formaal, som kræver store Summer, men det har ogsaa sin store Betydning, hvordan man hos Borgerne indkræver de Penge, hvormed Gildet skal betales. Og i saa Henseende vil jeg minde om, hvorledes Venstres Stilling har været, thi jeg tror, som jeg sagde før, at det er rigtigt at lade Kendsgernerne tale, det er bedre end at komme med Fraser og sige, at Venstre ikke tager samfundsmæssige Hensyn, og at Venstre trænger til at faa noget at pynte sig med. Det behøver Venstre ikke, det kan rolig lade Kendsgernerne tale, de skal nok staa deres Prøve. Den første Gang, der blev foreslaaet en Forhøjelse af Skatterne, foreslog den radikale Finansminister, at man skulde begynde med at anvende Forhøjelsen allerede paa en Formue paa 10,000 Kr. De Radikales Ordfører (Poul Christensen) gav det naturligvis sin Tilslutning, og han gav det med den Motivering, at vel var de vedkommende ikke Folk, som havde en stærk Skatteevne, men, sagde det ærede Medlem, man maa dog hellere have 10,000 Kr.s Formue og svare 1 Kr. mere i Skat end være fri for Skat og ingen Formue have. Det er den Slags Motiveringer, som der er grumme lidt ved, og som jeg har grumme lidt Respekt for. Man maa anlægge den Betragtning, om den Slags Folk, som har en saadan Formue, virkelig har en saadan Skatteevne, at de under disse vanskelige For-

hold skal betale en forøget Skat. Det er netop det, jeg mener de ikke har, og det mener jeg saa meget mere, som vi i vor sociale Lovgivning har en Bestemmelse om, at Folk med en Formue paa 10,000 Kr. kan være Medlemmer af de anerkendte Sygekasser og altsaa derved oppebære Tilskud fra Stat og Kommune. Forholdet er endog saaledes, at for saa vidt som der er Tale om bunden Formue, kan det tillades, at Formuen overstiger 10,000 Kr., naar vedkommende paa fyldestgørende Maade motiverer sin Stilling. Men saa ser det mærkeligt ud, at den højtærede Finansminister, som er en radikal Minister, finder det passende at begynde ved 10,000 Kr. og hævder, at saadanne Folk har en forøget Skatteevne. Det viste sig imidlertid ogsaa, at det ikke holdt Stik, idet det under Forhandlingerne blev oplyst, at der var 4,000—5,000 Skatteborgere her i Landet, der havde en saadan Formue, men hvis Indtægt ikke en Gang var saa stor, at de svarede Indkomstskat til Staten. Det var paa Venstres Forslag, at denne Formuegrænse blev sat betydeligt op, og at vi tog den øvrige Del paa de større Indtægter. Det var den Gang, og vender jeg mig til det sidste Skattekompleks, er akkurat det samme Tilfældet. Hvis den højtærede Ministers Skala med Hensyn til Indkomst- og Formueskatten var gaaet igennem, havde den stigende Skala endt med 4,50 pCt. for 100,000 Kr.; og man havde kun taget 4,50 for hvert Hundrede hos dem, som havde 1 Million, men Resultatet blev, at man efter at Venstre havde opstillet sin Skala, som Socialdemokraterne naturligvis nappede med sød Mund i Erkendelse af, at det var en langt bedre Skala, gik op til at tage 8,50 af Millionærerne, altsaa omtrent det dobbelte.

Jeg spørger altsaa frimodigt: Hvem holder sin Haand over de store Indtægter? Er det Venstre? Nej, saamænd er det ej, det er den højtærede Finansminister. Venstre behøver ikke at have Fjer i Hatten for at gaa ud til Vælgerne, vi kan rolig lade Kendsgernerne tale, thi saaledes er Forholdet. Noget lignende gælder med Hensyn til Formuen. Naar der er Spørgsmaal om, hvem der er Smaaafkops Ven, og hvem der har holdt Haanden over de store, kan Venstre rolig overlade til Vælgerne paa Grundlag af de Kendsgerner, der foreligger, at drage deres Slutninger, jeg tror, at Vælgerne nok skal kunne drage den rigtige Slutning, naar Sagen frem-